

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΙΟΥΛΙΟΥ 2019

ΚΡΙΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΤΟ ΚΚΕ

Όχι στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες

Αγώ νας για Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο

ενάντια στην επίθεση της κεφαλαιοκρατίας

Πάλη για την εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό

Τα εκλογικά αποτελέσματα του Μαΐου και Ιουνίου 2019 (ευρωεκλογές και περιφερειακές δημοτικές), με την μη αναμενόμενη τόσο μεγάλη διαφορά των 9,35 μονάδων της «Νέας Δημοκρατίας» από τον ΣΥΡΙΖΑ, κατέγραψαν ανάγλυφα την αποτυχία της δήθεν «εκσυγχρονιστικής πολιτικής» των ψευτοαριστερών κυβερνήσεων του Τσίπρα. Η πλήρης αθέτηση των υποσχέσεων που έδωσε, η βάναυση καταπάτηση των προσδοκιών που γέννησε και η σκληρή αντεργατική αντιλαϊκή πολιτική που εφάρμοσε, εκτός από την μεγάλη αγανάκτηση και οργή που δημιούργησαν, λειτούργησαν ως «πλυντήριο» κάθαρσης των εξοντωτικών αντιλαϊκών πολιτικών της κεφαλαιοκρατίας και των κομμάτων της. Και μέσα στο σύντομο διάστημα 4 χρόνων προκάλεσαν αντίστροφες πολιτικές εκλογικές μετακινήσεις μεγάλων μαζών, κυρίως «μικρομεσαίων» στρωμάτων, προς την «ΝΔ», τον γνήσιο εκπρόσωπο αυτών των πολιτικών. Από την άλλη, το μεγάλο ποσοστό αποχής

(41,24%), με το οποίο ένας τεράστιος αριθμός εκμεταλλευομένων εκδήλωσε την δυσαρέσκειά του, τελικά ευνόησε σημαντικά την δεξιά στην εμφάνιση αυτής της μεγάλης εκλογικής διαφοράς.

Για μια φορά ακόμα επιβεβαιώθηκε έμπρακτα αυτό που αμέτρητες φορές έχει αποδειχθεί από την ιστορία. Κάθε προσπάθεια «βελτίωσης», «εκσυγχρονισμού» ή «εκδημοκρατισμού» του σάπιου καπιταλιστικού καθεστώτος είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Και το μόνο που καταφέρνουν, οι όποιοι «μεταρρυθμιστές», είναι να αναδείχνονται σε πιστούς υπηρέτες των αντιδραστικών κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων, εφαρμόζοντας με ζήλο τις αντεργατικές αντιδραστικές πολιτικές που χρειάζεται ο παρακμασμένος καπιταλισμός. Οι κυβερνήσεις του ΣΥΡΙΖΑ επιβεβαιώνουν ξανά ότι η ριζική αντιμετώπιση της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης και της αδιέξοδης κοινωνικής αποσύνθεσης που προκαλεί, δεν μπορεί να γίνει με «εκσυγχρονιστικά» κόλπα και «πολιτικούς» ελιγμούς. **Επιτακτικά απαιτεί την πάλη για την θεμελιακή ανατροπή του ιστορικά ξεπερασμένου καπιταλισμού και του αντιδραστικού καθεστώτος του. Την εγκαθίδρυση της εξουσίας και του κράτους της εργατικής τάξης, την ανοικοδόμηση της οικονομίας και της κοινωνίας πάνω στις σοσιαλιστικές βάσεις της εργατικής δημοκρατίας, των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής και της σχεδιασμένης οικονομίας.**

Βέβαια, το δίλημμα αυτό, που πηγάζει πιεστικά από την χρόνια και καθημερινή καπιταλιστική πραγματικότητα της φτώχειας της ανεργίας, της εξαθλίωσης, της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και των σκληρών αντεργατικών και αντιλαϊκών επιθέσεων, πολύ σπάνια γίνεται και άμεσο εκλογικό δίλημμα. Η σύγχυση, η άγνοια, οι φόβοι και οι αυταπάτες που συστηματικά καλλιεργούν οι μηχανισμοί του εκμεταλλευτικού συστήματος και το σημαντικότερο η απουσία μιας αληθινά επαναστατικής εργατικής ηγεσίας, θολώνουν την πραγματικότητα αυτή στα μάτια των εκμεταλλευομένων και την εκτρέπουν σε δίλημμα επιλογής μόνο κυβερνητικού «διαχειριστή» του σάπιου καπιταλισμού.

Όπως ακριβώς εξελίσσεται και στις εκλογές της 7 Ιουλίου 2019, που συστηματικά και με κάθε τρόπο προβάλλονται ως «μονομαχία» μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και «ΝΔ», για να εγκλωβίσουν μέσα στα όρια του καθεστώτος την λαϊκή οργή και αγανάκτηση. Οι εκμεταλλευόμενοι «εκλογείς» καλούνται να επιλέξουν μόνο ανάμεσα στην διαχειριστική αντίληψη του ΣΥΡΙΖΑ, με «ανανεωμένες» υποσχέσεις για δήθεν «λιγότερη» κρίση και πιο «ήπια» αντιλαϊκά μέτρα για χάρη της καπιταλιστικής «ανάπτυξης», και της «ΝΔ», με πιο σκληρή και πιο εκτεταμένη αντιλαϊκή πολιτική για χάρη, πάλι, της καπιταλιστικής «ανάπτυξης». Στο τέλος, βέβαια, και οι δύο διαχειριστικές αντιλήψεις, παρά τις διαφορές τους, καταλήγουν στον ίδιο δρόμο: στην πιστή εξυπηρέτηση των αντιδραστικών κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων ενάντια στα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα.

Ωστόσο όμως, οι εργάτες, η νεολαία και οι άλλοι εκμεταλλευόμενοι, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, που είναι οι κύριοι αποδέκτες των βάρβαρων και απάνθρωπων συνεπειών της καπιταλιστικής κρίσης, πρέπει να αντισταθούν στην κυρίαρχη αυτή αντίληψη των εκμεταλλευτών και των εκπροσώπων τους. Το δίλημμα της φρικτής καπιταλιστικής πραγματικότητας δεν είναι να «διαλέξουμε» ανάμεσα στην «λιγότερη» ή «περισσότερη» καπιταλιστική κρίση και εκμετάλλευση. Πρέπει να παλέψουμε για την οριστική απαλλαγή απ' αυτές και από ολόκληρο το παρακμασμένο σύστημα του καπιταλισμού που τις αναπαράγει.

Η αναγκαία αντικαπιταλιστική σοσιαλιστική εργατική λύση είναι το μήνυμα που πρέπει να αποτυπωθεί, όσο πιο μαζικά γίνεται, στις βουλευτικές εκλογές του Ιούλη 2019. Μέσα από αυτές να εκδηλωθεί:

- η εναντίωση στα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα και τις πολιτικές της ντόπιας και ξένης κεφαλαιοκρατίας
- η απαίτηση για την άμεση επιστροφή όλων των δικαιωμάτων και κατακτήσεων που αφαιρέθηκαν την τελευταία δεκαετία στο όνομα των «μνημονίων», η κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων και η κατοχύρωση της συνδικαλιστικής και πολιτικής ελευθερίας
- η εναντίωση στο σαπισμένο καπιταλιστικό σύστημα, στις συνέπειες της κρίσης του και στην κοινωνική αποσύνθεση που προκαλεί
- η απόρριψη κάθε ληστρικής σύμβασης που καταληστεύει τον πλούτο της δουλειάς των εργατών και η απαίτηση για μονομερή διαγραφή ολόκληρου του λεγόμενου δημόσιου χρέους
- η ανάγκη για μια αληθινά κυβέρνηση εργατών και φτωχών και αγροτών που, με την συμμετοχή, την δράση τον έλεγχο και την διοίκηση των ίδιων των εργατών και των άλλων φτωχών στρωμάτων, που

▣ **θα βγάλει την χώρα από την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία της λεγόμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης»,**

▣ **θα παλέψει για μια διεθνιστική εργατική συμμαχία όλης της Ευρώπης προς την οικοδόμηση των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Πολιτειών της Ευρώπης και των Βαλκανίων,**

▣ **θα κοινωνικοποιήσει τα μέσα παραγωγής και θα εγκαθιδρύσει τον κεντρικό σοσιαλιστικό σχεδιασμό όλης της οικονομίας με βάση τις ανάγκες των εργαζομένων και της κοινωνίας**

Το «*Κάλεσμα της Κ.Ε του ΚΚΕ για τη μάχη των βουλευτικών εκλογών της 7ης Ιούλη*», παρά τις ασάφειες και τις αντιφάσεις που το χαρακτηρίζουν, σωστά υποστηρίζει ότι «**Το εργατικό – λαϊκό κίνημα πρέπει και μπορεί τόσο στην Ελλάδα όσο και σ' όλη την Ευρώπη να οργανώσει την αντεπίθεσή του για την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου σε κάθε χώρα, για την κοινωνική ιδιοκτησία και τον κεντρικό σχεδιασμό με την εργατική – λαϊκή συμμετοχή στα όργανα της διεύθυνσης και εξουσίας, για την αποδέσμευση από ιμπεριαλιστικές συμμαχίες τύπου ΕΕ και ΝΑΤΟ...**»

. Ότι πρέπει να υπάρχει πάλη ώστε να

«μπορέσει η εργατική τάξη, σε συμμαχία με τα λαϊκά στρώματα, να κατακτήσει τη δική της εξουσία, την εργατική εξουσία. Να οικοδομήσουν οι πολλοί το δικό τους κράτος, που θα αντικαταστήσει το σημερινό εχθρικό και σάπιο αστικό κράτος, τη δικτατορία του κεφαλαίου...»

. Οι εκκλήσεις αυτές, παρ' όλο που «ξεχνάνε» να αναφέρουν την ανάγκη της πάλης για την διάλυση του ΝΑΤΟ και της ΕΕ ή τον απαραίτητο αγώνα για την δημιουργία μιας ενιαίας Εργατικής Σοσιαλιστικής Ευρώπης, κινείται προς τον σωστό εργατικό προσανατολισμό που επιβάλλει η αποσυντιθέμενη καπιταλιστική πραγματικότητα.

Γι' αυτό, οι λιγότερες δυνάμεις του Συνδέσμου Διεθνιστών Κομμουνιστών Ελλάδας (ΣΔΚΕ), αφοσιωμένες στην οργάνωση της ενιαίας ταξικής συμμαχίας για την υπεράσπιση και διεύρυνση των εργατικών κατακτήσεων και την σοσιαλιστική νίκη της εργατικής τάξης, θεωρεί ότι στις ερχόμενες εκλογές του Ιουλίου πρέπει να αναδειχτεί η άμεση αναγκαιότητα της οργανωμένης πάλης για την σοσιαλιστική ανατροπή του καπιταλισμού, με την ΚΡΙΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΟΥ ΚΚΕ. Που αποτελεί την πιο μαζική πολιτική οργάνωση με ταξικό εργατικό προσανατολισμό και παρά τις μεγάλες και πολλές διαφωνίες μας με την πολιτική της ηγεσίας του, οι βασικοί στρατηγικοί προλεταριακοί στόχοι της αναγκαίας σοσιαλιστικής προλεταριακής

πολιτικής εμπιρεύονται στο πρόγραμμα και την εκλογική του διακήρυξη.

Κάθε εργάτης νεολαίος και αγωνιστής του εργατικού και λαϊκού κινήματος πρέπει να ενισχύσει κριτικά το ψηφοδέλτιο του ΚΚΕ. Όσο πιο μεγάλο είναι ένα τέτοιο αντικαπιταλιστικό εκλογικό μήνυμα, τόσο περισσότερο θα ενισχύσει τον αγώνα για την διάδοση των σοσιαλιστικών στόχων μέσα σ' ολόκληρη την εργατική τάξη, και θα βοηθήσει την αναγκαία πάλη για την οργανωμένη, συντονισμένη και συνειδητή ενιαία πάλη των μαζικών δυνάμεων της εργατικής τάξης και των φυσικών φτωχών συμμάχων της ενάντια στο εκμεταλλευτικό καθεστώς των κεφαλαιοκρατών.

Αδυναμίες και απώ λειες της κομμουνιστικής αριστεράς

Όλο και τακτικότερα και ιδιαίτερα μετά από κάθε νέα εκλογική διαδικασία, πυκνώνουν τα δικαιολογημένα ερωτηματικά ανάμεσα σε εργάτες κι άλλους εκμεταλλευόμενους: Γιατί μέσα στις συνθήκες οργής και αγανάκτησης των εκμεταλλευομένων, οι ψήφοι και τα ποσοστά του ΚΚΕ παραμένουν πολύ χαμηλά και συνεχώς μικρότερα; (στις τελευταίες ευρωεκλογές και ενώ οι νέοι ψηφοφόροι αυξήθηκαν κατά 536.920 άτομα, το ΚΚΕ έχασε 46.739 ψήφους σε σχέση με τις ευρωεκλογές 2014 και 971 ψήφους σε σχέση με τις βουλευτικές του 9/2015!!). Γιατί, μέσα σε συνθήκες πλατιάς εξάπλωσης της φτώχειας και της εξαθλίωσης αφαίρεσης χρόνιων και σημαντικών εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων, μεγάλης και αυξανόμενης σε ένταση κεφαλαιοκρατικής επίθεσης, με το κεφαλαιοκρατικό πολιτικό καθεστώς να βρίσκεται σε βαθιά αδυναμία, τα αστικά κόμματα να απαξιώνονται και οι μάζες να διαπερνιούνται από υψηλό βαθμό πολιτικής κινητικότητας ενώ η αποχή από τις εκλογές λόγω δυσαρέσκειας έχει φτάσει σε τεράστια ποσοστά (41,24%), το ΚΚΕ και η υπόλοιπη κομμουνιστική αριστερά δεν μπορούν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης και δεν καταφέρνουν να ηγηθούν στις προσδοκίες της;

Οι επιφανειακές «απαντήσεις» που ακούγονται ότι «φταίει η πόλωση» ή φταίει οι επιθέσεις, οι αποκρύψεις και οι εν γένει μεθοδεύσεις των καθεστωτικών ΜΜΕ και των αστικών μηχανισμών και κομμάτων, όσο αλήθεια κι αν περιέχουν, δεν αποτελούν σοβαρές εξηγήσεις. Αν τις πιστεύαμε θα σήμαινε ότι ισχύει ο παραλογισμός πως η κατάκτηση της εργατικής τάξης στις ιδέες και στην πάλη για τον σοσιαλισμό δεν θα μπορούσε να γίνει ποτέ παρά μόνο αν σταματούσε η ταξική εναντίωση σ' αυτές του κεφαλαίου, των μηχανισμών καταπίεσης και των πολιτικών εκπροσώπων του!! Οι αληθινές αιτίες βρίσκονται μέσα στην πραγματική πολιτική που εφαρμόζουν και στην καθημερινή στάση που κρατάνε απέναντι στα προβλήματα. Όπου κάθε σύγχυση, αμφιβολία, υπεκφυγή, δισταγμός και διφορούμενη τοποθέτηση του τύπου «ήξεις αφίξεις», εμπλεκόμενα με τις πολλές αρνητικές ιστορικές εμπειρίες που είναι φορτωμένες στην μνήμη των εργατικών μαζών προκαλούν βαριές ζημιές και απώλειες.

Ενώ οι εργατικές και λαϊκές μάζες, αγανακτισμένες από τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης και την ανελέητη κυβερνητική και κεφαλαιοκρατική επίθεση, αναζητούν λύσεις διεξόδου, η πολιτική του ΚΚΕ παραμένει για πάρα πολλές δεκαετίες, στο ίδιο μοτίβο μιας κοινοβουλευτικής «αναμονής» χωρίς καμιά πολιτική πρόταση εξουσίας.

Με κύριο επιχείρημα ότι είναι η «μοναδική ταξική δύναμη» που πρέπει να την ακολουθούν και να την ψηφίζουν όλοι «για ένα δυνατό ΚΚΕ», περιμένει να αυξηθούν τα εκλογικά της ποσοστά, περιοριζόμενη μόνο σε συνεχείς και επαναλαμβανόμενες εκκλήσεις «οργάνωσης και αγώνα» του λαού.! Ακόμα και όταν στο 20ο Συνέδριο αποφασίστηκε να καταδικαστεί και να εγκαταλειφτεί η γνωστή σταλινική θεωρία των σταδίων και να επαναφερθούν στο πρόγραμμά του ΚΚΕ οι εγκαταληφθέντες από το 1934 στρατηγικοί στόχοι της πάλης για την εργατική εξουσία και την σοσιαλιστική ανατροπή του καπιταλισμού, χωρίς κανένα ενδιάμεσο «δημοκρατικό» στάδιο σταλινικής έμπνευσης, **η πολιτική του συνέχισε να παραμένει απaráλλαχτα η ίδια με προηγούμενα**

. Μετονομάζοντας τη μέχρι τότε εφαρμοζόμενη σταλινική πολιτική του «λαϊκού μετώπου», -την πολιτική δηλαδή της ταξικής συνεργασίας με τις τόσες καταστροφές που προκάλεσε στο εργατικό κίνημα-, σε «λαϊκή συμμαχία» και σήμερα σε «κοινωνική συμμαχία», **συνέχισε να αγνοεί τις νέες στρατηγικές αποφάσεις του συνεδρίου, αρνείται την μετουσίωσή τους σε συγκεκριμένη καθημερινή πολιτική και ταχτική πρόταση ανεξάρτητης προλεταριακής πολιτικής, δεν υιοθετεί μια αποφασιστική πρόταση πάλης για κυβέρνηση εργατών και φτωχών και αγροτών με σοσιαλιστικό πρόγραμμα.**

Αυτή η επαναλαμβανόμενη αδιέξοδη λογική της ηγεσίας του ΚΚΕ, που το περιεχόμενό της το καθορίζει όχι από την κοινωνική κατάσταση της καπιταλιστικής κρίσης αλλά με εκλογικά κοινοβουλευτικά κριτήρια, **αφήνει τις εργατικές προσδοκίες και ανησυχίες χωρίς καμιά ουσιαστική πολιτική απάντηση.**

Και σε συνδυασμό με την ιστορική μνήμη του εργατικού κινήματος για τις βαριές συνέπειες που είχαν οι «λαϊκομετωπικοί» προσανατολισμοί της, -που οδήγησαν το ΚΚΕ στην επανειλημμένη συμμετοχή του στις αστικές κυβερνήσεις και στην ήττα των εργατικών αγώνων-, **απομακρύνει τους εργάτες και τους ρίχνει θύματα στις ψεύτικες υποσχέσεις των νέων ή παλιών «σωτήρων» από τα αστικά κόμματα και στις «κυβερνητικές» απατηλές «λύσεις» που προσφέρουν.**

Είναι χαρακτηριστικό ότι και στις ερχόμενες εκλογές του Ιουλίου 2019, παρά τα λόγια για εργατική εξουσία και σοσιαλιστική ανατροπή του καπιταλισμού, η ΚΕ του ΚΚΕ, ουσιαστικά τα απενεργοποιεί και στην εκλογική της διακήρυξη, δίνει άλλο περιεχόμενο στην εκλογική της συμμετοχή **«Για τον λαό, λέει, το πραγματικό δίλημμα των εκλογών είναι ένα:**

Αν την επόμενη μέρα θα δυναμώ σει εκείνη τη δύναμη που θα μάχεται για τα δικαιώ ματα, μέσα και έξω από τη Βουλή...» περιορίζοντας τους στόχους της μόνο σε μια κοινοβουλευτική αντιπολίτευση. Αφήνοντας ξανά τους εργάτες και τους εκμεταλλεζόμενους να αναζητήσουν «λύσεις» στους «μονομάχους» του αστικού καθεστώτος ή στην εκλογική αποχή.

Στο χώρο του εργατικού κινήματος, η συμβιβαστική πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ αλλάζει πλευρό και μεταλλάσσεται σε μια σχεταριστική στάση απομόνωσης.

Σε μια εποχή που το εργατικό κίνημα βασανίζεται από μια τεράστια οργανωτική και αγωνιστική πολυδιάσπαση, οι συνδικαλιστικές εργατικές οργανώσεις βρίσκονται καθηλωμένες και απομαζικοποιημένες στα χέρια του εργατοπατερικού γραφειοκρατικού μηχανισμού και η μεγάλη πλειοψηφία των εργατών πολιτικά πλέει μέσα στην σύγχυση την αγωνιστική αφλογιστία και την απογοήτευση, το μοναδικό αξιόπιστο και αποτελεσματικό όπλο που διαθέτουν οι κομμουνιστές για να πετύχουν την αγωνιστική κινητοποίηση των εργατικών μαζών και να τις βοηθήσουν να κατανοήσουν και να εγκαταλείψουν τις ψευτιές των ηγετών που παραπλανημένα ακολουθούν, **είναι η λενινική τακτικής του ΕΝΙΑΙΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ. Της τακτικής δηλαδή που προσπαθεί να καταφέρει την αγωνιστική συμπόρευση των εργατώ ν για την αντιμετώ πιση της κεφαλαιοκρατικής επίθεσης, ανεξάρτητα των πολιτικώ ν, θρησκευτικώ ν φυλετικώ ν ή χρωματικώ ν χαρακτηριστικώ ν. Ένα μέτωπο κοινής ταξικής δράσης που θα καταφέρει να βάλει σε κίνηση την εργατική τάξη για τα κοινά ταξικά συμφέροντα απέναντι στην συνεχή επίθεση που δέχονται από το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του.**

Δυστυχώς όμως και σ' αυτό το ζήτημα, η ηγεσία του ΚΚΕ αρνείται να ακολουθήσει τον δρόμο αυτόν. Αντίθετα έχει επιλέξει μια πορεία περιχαράκωσης και απομονωτισμού των «δικών» της δυνάμεων κρίνοντας τις εργατικές μάζες από το ποιον ψηφίζουν και όχι από την τάξη που ανήκουν. Αρνείται συστηματικά να εφαρμόσει την πολιτική του ενιαίου ταξικού εργατικού μετώπου και κάθε φορά που λεκτικά αναφέρεται σ' αυτό εννοεί την συσπείρωση όλων των άλλων στις δικές της γραμμές και μόνο. Καταφεύγοντας μόνο σε γενικές εκκλήσεις για «ένα δυνατό ΚΚΕ» ως λύση των πάντων, και ζητώντας από τους εργάτες, να εγκαταλείψουν τις ηγεσίες τους αν θέλουν να αγωνιστούν μαζί της, στην πράξη αδιαφορεί εντελώς για κάθε εργάτη που δεν την ψηφίζει εκλογικά. **Έτσι με τον τρόπο αυτό, η ηγεσία του ΚΚΕ μετατρέπεται η ίδια σε ένα παράγοντα διαιώ νισης των προβλημάτων του εργατικού κινήματος**

. Οι ξεχωριστές συγκεντρώσεις και πορείες που εύκολα εμφανίζονται ως «διασπαστικές», η απροσδιόριστη και ασαφή σχέση της με την ΓΣΕΕ και η απουσία μιας ξεκάθαρης πρότασης πάλης και διεκδίκησης για το μέλλον της, οι αντιφατικές ενέργειες για τον διορισμό διοικήσεων από τα δικαστήρια και με μια σειρά άλλες παλινωδίες καταλήγουν να

απομονώνεται από όλο και περισσότερα εργατικά στρώματα, αφήνοντας ελεύθερο τον χώρο για την διαλυτική επέμβαση των γραφειοκρατικών μηχανισμών του κυβερνητικού και κρατικού συνδικαλισμού και των αστικών κομμάτων.

Σε όλα αυτά πρέπει να προστεθεί ως σημαντικός παράγοντας της εικόνας του ΚΚΕ μέσα στην εργατική τάξη και η ιδεολογική εθνικορεφορμιστική σύγχυση και αντιφατικότητα που εκδηλώνεται στις θέσεις της ηγεσίας του για μια σειρά σοβαρών ζητημάτων. Για παράδειγμα, η εθνοκεντρική στάση που κρατάει απέναντι στα λεγόμενα «εθνικά» ζητήματα (π.χ. το Μακεδονικό) και την φέρνει σε αντίθεση με την διεθνιστική λενινική πολιτική μιας αληθινά κομμουνιστικής ηγεσίας. Ή η υποστήριξη του γραφειοκρατικού εκτρώματος της σταλινικής γραφειοκρατίας που κατέστρεψε την ΕΣΣΔ και τις κατακτήσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης και η αλλοπρόσαλλη συκοφαντική ταύτιση του με τον σοσιαλισμό.

Η εφαρμοζόμενη αυτή πολιτική της ηγεσίας του ΚΚΕ, πιστεύουμε ότι δικαιολογούν εντελώς ς την ΚΡΙΤΙΚΗ στάση μας απέναντί του. Αποτελούν την βασική αιτία που το καθηλώ νουν στα χαμηλά εκλογικά ποσοστά, και το εμποδίζουν να είναι ή να γίνει η κομμουνιστική ηγεσία που χρειάζεται το εργατικό κίνημα.

Μα και οι άλλες διάσπαρτες οργανώσεις και ομάδες της κομμουνιστικής αριστεράς, καθηλωμένες ακόμα περισσότερο σε παρόμοια προβλήματα συνθέτουν, όλες μαζί, ένα διασκορπισμένο αδύναμο παζλ που εντελώς απομονωμένες από το εργατικό κίνημα δεν μπορούν να έχουν κανέναν ουσιαστικό ρόλο μέσα σ' αυτό.

Ωστόσο η συνεχιζόμενη άγρια κεφαλαιοκρατική επίθεση ενάντια το εργατικό και λαϊκό κίνημα και η αναμενόμενη έντασή της θα βάλουν ξανά και ξανά την ανάγκη της οργανωμένη δράσης μιας ενιαίας κομμουνιστικής αριστεράς βασισμένη στις αρχές και την πολιτική του επαναστατικού μαρξισμού, του μπολσεβικισμού και των 4 πρώ των συνεδρίων της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Τα μέλη και οι οπαδοί του ΚΚΕ, παλεύοντας για την άρση των λαθεμένων πολιτικών και την υιοθέτηση της λενινικής επαναστατικής πολιτικής από το κόμμα τους, μπορούν να παίξουν καθοριστικό ρόλο στην διαμόρφωση και **την ανάπτυξη μιας ενιαίας κομμουνιστικής αριστεράς. Που με την **συγκρότηση κοινών επιτροπών εργατικής συμμαχίας σε κάθε εργοστάσιο και χώρο εργασίας, σε κάθε εργατική γειτονιά, θα παλεύει για την προώθηση της λενινικής πολιτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώ που, την ταξική αγωνιστική συσπείρωση της εργατικής τάξης και θα αναπτύξει την αναγκαία κομμουνιστική ηγεσία στην πάλη για την εργατική εξουσία και την νικηφόρα σοσιαλιστική καπιταλιστική ανατροπή.****

Εκλογές 7ης Ιουλίου 2019: Η θέση μας

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Τετάρτη, 26 Ιούνιος 2019 20:35 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 26 Ιούνιος 2019 20:53

Η όσο το δυνατό μεγαλύτερη εκλογική **ΚΡΙΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ του ΚΚΕ** πιστεύουμε ότι θα συμβάλλει θετικά στην εξέλιξη αυτή

Ιούνιος 2019

Σύνδεσμος Διεθνιστών Κομμουνιστών Ελλάδας

(ΣΔΚΕ) – Εργατική Δημοκρατία

Κάνιγγος 2, (6ος όρφ.) ΑΘΗΝΑ

www.ergatikidimokratia.gr